

1958 - 2008

Tartalomjegyzék

Nagy Imre és a pesti Srácok	5
Egy szál virágot!	9
A megtestesült igazságtalanság	24
Az utókor kötelessége	27
Hazug emlékmű	31
Gyász hír	35
Magyarellenes kegyetlenség	37
Dr. Balogh Sándor: Nagy Imre és a pesti srácok	43
Tetemrehívás	75

*Minden jog fenntartva,
beleértve a bárminemű eljárással
történő sokszorosítást is.*

Tipográfia:
Bezák Tibor

Nyomás:
Mackensen Kft.
Felelős vezető:
Székely Ferencz
www.mackensen.hu

Nagy Imre és a pesti Srácok

2007. október 11-én, az e-mailemen találtam ezt a gyönyörű, magyar szívből fakadó írást. Ez az írás hosszú évtizedekig kerengett a világban, hogy minél több, tisztaszándékú ember megismerje. De most hazatért az emigrációból, mert a legnagyobb szüksége erre az írásra a mai magyar politikai vezetésnek van. Bármilyen világnézetű is az illető, köteles tudomásul venni a mártír magyar miniszterelnök **nemzetféltő** írását. Mint magyar munkás, *megköszönöm Nagy Imrének* ezt a szellemi hagyatékot, mely engem arról győzött meg, hogy **Nagy Imre minden helyzetben inkább volt magyar, mint kommunista.**

Dr. Balog Sándor professzor úrnak pedig azt köszönöm, hogy jó érzéssel éppen nekem küldte el ezt a számunkra fontos írást.

Rácz Sándor

az 1956-os Nagy-Budapesti Központi Munkástanács elnöke

Nagy Imre (1955): „A klikkvezetés, majd a személyi diktatúra szelleme súlyos helyzetet teremtett más tekintetben is. Megsemmisítette azokat az erényeket, amelyek a pártnak is, a kommunistáknak is becsületet szereztek, növelték befolyásukat, az irántuk táplált bizalmat, amelyek reményt keltek a népben, céljaik megvalósulása iránt. Fel kell éleszteni, és ki kell fejleszteni ezeket az erényeket, amelyek már-már kihálnak a párt életéből és a kommunisták magatartásából. Ilyen erény a

magyar nép szeretete és megbecsülése, a vele való szoros kapcsolat és összeforrottság, a hűség a néphez, érdekeinek igaz szolgálata. Ez a párt és minden kommunista erkölcsi parancsa, ez a morális alap, amelyen minden tevékenységünknek épülnie kell. Harcolni kell a humanizmus, az emberiség elvének a kommunisták tevékenységében való érvényesüléséért és lépten-nyomon le kell leplezni, élesen fel kell lépni a népellenes törekvések ellen, amelyek mind veszedelmesebben uralkodnak állami és pártéletünkben. Ilyen erény: az igazi hazafiság, a hazaszeretet érzése, a „haza minden előtt” magasztos eszményének hű és önzetlen szolgálata, amely nagyrabecsülést keltett a kommunisták iránt a legszélesebb néprétegek körében és fokozta népszerűségüket. Anélkül, hogy a túlzó nacionalizmus, a sovinizmus elleni eszmei-politikai harcot enyhítenénk és teljes ideológiai fegyverzettel fel ne lépnénk ellene, ott, ahol felüti a fejét, a proletárnemzetköziség szellemében, más nemzetek megbecsülésével együtt, ápolnunk kell a hazaszeretet erényét, amit a magyar néptől idegen vezetők a sovinizmus alantas ösztönével igyekeznek azonosítani és beszennyezni. Annyira el vannak szakadva a nép lelkiületétől, a magyarság érzéseitől, hogy talán észre sem veszik, milyen súlyos sérelmeket ejtenek a nemzeti önrzeten. A magyar nép nem sovinszta, de nem is kozmopolita, nem is akar, nem is fog azzá válni. A néptől idegen, ostoba politika, amely nem más, mint nemzeti nihilizmus, amely a hazaszeretet és nemzeti érzés erényeit elutasítja, magatartásával éppen a sovinizmus veszélyét szítja fel. A szocializmus nem fosztja meg

a népeket nemzeti jellegüktől, nemzeti érzéseiktől és sajátosságaiktól. Ellenkezőleg, ezekkel minden nép gazdagítja a szocializmus egyetemes erkölcsi-etikai értékeit. A magyar népnek a nemzeti eszményekhez való törhetetlen ragaszkodása, hűsége a szabadság és függetlenség gondolatához, amely hosszú évszázadokon át történelmét formálta, erejének forrása volt és lesz a jövőben is, nem elítélendő nacionalizmus, hanem a magyar nép legnemesebb jellemvonásai, nemzeti erények, amelyeknek a kommunistákban kell testet öltetniök, ha a magyar nép hivatott vezetői akarnak lenni. Akit a magyar nép követni hajlandó történelmének jövőbe vezető rögös útján, annak számolni kell nemzeti önrzetével, és a nemzeti büszkeség érzésével, amire a kis népek, mint a mi népünk, a magyar is, talán érzékenyebbek, mint a nagy nemzetek. A magyar tehetséges, szorgalmas nép, múltja és jelene egyaránt bizonyítja, hogy tudomány, technika, művészet, irodalom, zene és sport terén mily nagyszerű alkotásokra, teljesítményekre képes. De nem kisebb állam-alkotó képessége és államfenntartó ereje. Minden történelmi korszakban kitermeli nemzeti géniuszeit, nagy államférfiait és hadvezéreit, akik a társadalmi fejlődés és átalakulás viharos századain át elvezették az országot a szocializmus küszöbéig. Ez a nemzet most sem lett kiskorúvá, most sem szorul gyámkodásra, meg tud állni a maga lábán és a békeszerető népek nagy családjában, a szocializmus, az emberi haladás ügyével együtt, a nemzeti szabadság és függetlenség ügyét is méltóan képviselni és előrevinni tudja. Ezt azonban csak a népből eredt, a néppel

összeforrt és érte küzdő vezetők, a néppel együtt tudják valóra váltani. Nálunk a mai vezetők ok-talan politikája elnemzetietlenítés útján akar a szocializmus felé haladni, ami az utóbbi időben mindjobban feszíti a belső ellentéteket és olajat önt a sovinizmus paraszára, mert a magyar nép, mint minden más nép, a szocializmust úgy fogadja el, ha nem kell feláldoznia nemzeti érzéseit, tudatát és sajátosságait, amelyeket a szocialista társada-lom kereteiben is tovább kíván ápolni.”

Egy szál virágot!

2008. február 4. hétfő, 16:03

Egy szál virágot! – avagy A magyar feltáma-dás csak '56 hagyatékából sarjadhat. **Vésziné Nagy Erzsébet**, a mártír miniszterelnök lányá-nak beszéde a Hannoveri Magyar Egyesület 1988. október 23-i ünnepségén hangzott el.

Kedves Barátaim!

Mindenekelőtt szeretném megköszönni a Né-met Szövetségi Köztársaságban élő honfitársai-m Alsó-Szászországban működő szervezetének, hogy férjemmel és harcostársammal, Vészi Já-nossal együtt, – aki Magyarországon közismert művelődéskutató, a forradalom alatt pedig az Igazságnak, a forradalmi ifjúság és honvédség lapjának egyik szerkesztője volt – meghívtak magukhoz.

Meghívásukkal, amit a mi kedves barátunk, dr. Edvi Péter, az Önök nevében, megkapó körül-tekintéssel szorgalmazott, lehetővé tették, hogy egy szabad országban, szabadon szólhassak az 1956-os Magyar Forradalom és Szabadságharc kitörésének 32. évfordulóján. Elfogódottá és meghatottá tesz ez. Különben sem vagyok szó-nok, kötetlen szó nem kenyerem. Közelebb áll hozzám a leírt kifejezés. Nem vagyok politikus sem. Sohasem készültem annak. Egy asszony vagyok, aki érez és gondolkodik.

A mai ünnep alkalmával két gondolatkörrrel kívánok foglalkozni: 1956 értékelésevei és az

1956-ot megillető nemzeti kegyelettel. Remélem, elnézik nekem, ha nem a pártatlanság mezében, hanem a magam szubjektív módján teszem ezt.

Számunkra, a szabadság oldalán állók számára magától értetődő kijelentéssel kell kezdenem: 1956. október 23-a nemzeti ünnepünk!

Mi történt Magyarországon ezen a napon?

A magyar nép egy békés tüntetésből kifejlődött fegyveres felkeléssel megdöntötte a magyarországi sztálinizmust!

Az 1956-os Magyar Forradalom és Szabadságharc azóta részévé vált a világtörténelemnek. A legendás szabadságküzdelmek sorába emelkedett!

Visszaemlékezve a hősi napokra, hetekre, hónapokra nem maradhatok adós e felkelés, a szabadságharc, a forradalom, a sztálinizmus fogalmának értelmezésével.

Az elvállalt értelmezés mindig személyes állásfoglalás, ígérem, hogy az ünnepi alkalomhoz illő tömörséggel teszem ezt.

Mit értek sztálinizmus alatt? Hogy látom ma, és hogy láttam régen? Erről kell szólnom először.

1930-ban, hároméves koromban vitt ki Bécsbe, majd onnan Moszkvába Édesanyám, hogy Apámmal együtt lehessünk. Ő akkor a magyar földkérdést kutatta a Nemzetközi Agrártudományi Intézetben. Visszatekintve látom, hogy elképesztő nyomorban éltünk. Azt is megértem, hogy Apám nemzedéke – mint később magam is – miért akart annyira hinni egy boldog jövőben. Ez az illúzió volt az egyetlen valóságos

éltető erő. Ez a hit mentette meg a Szovjetunió népeit a második világháborúban. Ma már azt is tudom, hogy ezt a hitet használta ki Sztálin és köre. Keserű dolog megcsalottnak lenni, de jobb, mint hazugságban élni.

Pionír voltam, lelkes komszomolka. Úgy néztem Sztálinra, mint egy istenre.

Impozáns volt, méltóságteljes, higgadt és rendíthetetlen. Szép volt a szememben ez a hóhér.

Tele voltam hittel, miközben nap, mint nap tűntek el Apám barátai, a régi harcostársak, barátnőim szülei, hozzátartozói – és nem jöttek vissza sohasem.

Én azonban a repülőtéren láttam utoljára Apámat, ahonnan a KGB 1956. november 23-án Romániába hurcolt el bennünket. A három, startra kész gépből az elsőbe és elsőnek szállt fel. Ez az utolsó emlékem róla.

Ma már tudom, amit Apám halálával tanúsított, hogy a sztálini rendszer a történelmileg kialakult pártállam egyik formája. Magyarországi megfelelőjét Rákosi építette ki és Kádár restaurálta az 1956-os Szabadságharc és Forradalom leverésével egyidejűleg.

Az átélt kíméletlen személyes tapasztalattól meggyőzve állítom, hogy a pártállam agresszív, kegyetlen és álszent. Megtévesztéssel manipulál. Népszerű szólammal álcázza magát. Elkápráztató kultikus külsőségeket alkalmaz. Emberáldozatok árán présel ki megalomániás, gigantikus létesítményeket.

A pártállam egy szűk réteg totális uralmát megvalósító, népellenes hatalmi szervezet.

A pártállam a legkíméletlenebb zsarnokságra épül. Önkényének időszakos mérséklődése a nép meghunyászkodottságától függ.

A pártállam kétségtelenül erőt sugároz: az elrettentés erejét.

Az átélt keserű évtizedek mondatják velem, hogy a pártállam szolgákat szül, és szolgákat részesít kegyeiben. Megvesztegeti és pórázon tartja őket. A legkisebb vétségért is rápirít a cselédre, akit – ha megpofozott – megalázkodásra, bocsánatkérésre kényszerít. Akit bármikor kirúg, sőt likvidál, ha nem gazsulál. Egy láncolat ez, ahol a pöffeszkedő szolga ugyanezt teszi a maga kegyenceivel, le egészen az utolsó altisztig és hivatalnokig.

A kiszolgáltatottság a rendszer általános jellemzője. A megvesztegetés, a basáskodás, a hízelgés és az aljasság az uralkodó létezési és magatartási módok.

A pártállam közömbössé, fásulttá, tehetetlenné teszi a megfélemlített tömeget. Azután pedig éretlennek, kiskorúnak nyilvánítja. Az engedelmes igavonó állapotában kíván tartani mindenkit.

De Apám és barátai példáján láttam, hogyan hozza létre a reformereket, akiket a javító szándék vezérel. Hogy kényszeríti ki az elszánt radikalizmust is. Megszületnek a bátor jellemek, akik a pártállam természetét felismerik és kiismerik.

A következő reformerek radikalizálódása szinte elkerülhetetlen. És ha ez bekövetkezett, akkor már együtt haladnak a volt reformerek és

a radikálisok. Ők azok, akik a lehetőség pillanatában szembefordulnak a pártállammal.

Fellépésükkel felrázzák, magukkal ragadják az elnyomottakat, akiknek elfojtott alkotóképessége, tettereje vulkánként tör ki egy olyan történelmi helyzetben, mint amilyen 1956 októberére Magyarországon kialakult.

Mit értek felkelés alatt?

Azt az extatikus – egyszerre lelkes, meghatott és elkeseredett – tömegállapotot, amikor az elnyomással szembeni tűrőképesség véget ér. Amikor a félelem helyét hirtelen a visszavágás spontán indulata foglalja el. Amikor az emberek még a következményeket sem mérlegelve, pusztán kézzel is neki mennek a hatalom felfegyverzett erőinek. És megtörténik a hihetetlen: rohamukkal legyőzik ezeket. A velük érzőket maguk mellé állítják. Fraternizálnak. Együtt söprik el egy város, egy ország területén addigi uraikat.

Ez történt Magyarországon 1956. október 23-án nemzeti méretekben. Ezért mondhatjuk erről a napról, hogy a magyar nemzeti felkelés ünnepe!

Mit értek szabadságharc alatt?

Azt a politikai mozgalmakkal, tömegdemonstrációkkal és fegyveres erővel vívott küzdelmet, ami az emberi szabadságjogok kivívására és megőrzésére irányul. A szabadság végső vállalását értem ez alatt, a megsemmisítésére törő elnyomókkal szemben.

Ez a helyzet következett be 1956 októberében, amikor a megmaradt, elenyésző számú állampolgári alakulatok és a segítségükre siető szov-

jetek, először, majd ígéretük ellenére november 4-én másodszor lendültek támadásba, hogy a kivívott szabadságot eltiporják.

A magyar nép sohasem felejtí el azok hősi helytállását, akik a Corvin közben, a Kilián lak-tanyában, a Széna téren és másutt, szerte Buda-pesten és az országban a hazafiság vérrel írt történelmi példáját adták egy világhatalom túlere-jével szemben. Úgy tekinthetünk rájuk, mint a régi görögök a perzsák óriási seregével szemben a végsőkig kitartó spártaiakra: Megcselekedték, amit megkövetelt a haza!

De tovább folyt a harc most már fegyvertele-nül, százezres tüntetésekkel. Ekkor játszódtott le a magyar történelem legnagyobb méretű és leg-hosszabb ideig tartó általános sztrájkja.

Ezért mondhatjuk el, hogy 1956. október 23-tól egészen a Budapesti Munkástanács felszá-molásáig szabadságharc folyt Magyarországon!

Mit értek forradalom alatt?

Azt a radikális változást, mely az addig ural-kodó társadalmi, gazdasági, hatalmi szerkezet - a megdöntött rendszer helyére újat állít.

Ez történt 1956. október 23-ától, a felkelés győzelmétől a szabadságharc leveréséig. A dik-tatúra összeomlott. Szabad sajtó, szabad rádió született.

Öntevékenyen szerveződő nemzetőrség, mun-kástanácsok, nemzeti bizottságok, újjáéledő de-mokratikus pártok vették kezükbe a fegyveres erők, a közigazgatás, az ipar, a kereskedelem, a mezőgazdaság – egész Magyarország jövőjének kialakítását.

Rövid ideig tartó kísérlet volt ez egy új Ma-gyarország megteremtésére. De ez nem változtat azon, hogy 1956-ban egy új típusú népuralom létrehozásáért folyó forradalom volt Magyaror-szágon. Ez a tény az 1956-os magyar forrada-lomnak kiemelkedő helyet biztosít a sztálinista diktatúrák elleni küzdelmek sorában. Ez a tény az 1956-os magyar forradalomnak világtör-ténelmi jelentőséget ad. Ezért emlékeznek meg ezen a napon az 1956-os magyar októberről a szabadságszerető emberek szerte a világon.

A nemzeti kegyelet ügyéhez érkeztem.

1956 leverésétől kezdve a teljes jogfosztottság állapota, a legbrutálisabb önkény nehezedett az országra. Ezt nem lehet, sajnos – bár lehetne! – elfelejteni.

Évtizedes gúzsba kötöttséget jelent ez. Elgém-beredtek, elhalásnak indultak ettől a nemzet tes-tének tagjai. Leállt a szellemi vérkeringés, meg-szűnően volt a nemzet agyának vérellátása. A féktelen terror évei után sokat enyhült a helyzet. A hatalomnak módjában állt, hogy áttérjen a konszolidációnak titulált időszak kormányzási formájára: a „tiltás, tűrés és támogatás” eszkö-zének változtatott alkalmazásával – cukorral és ostopattogatással – operált ezekben az úgyne-vezett „jobb időkben”, amikor fokról fokra egyre inkább pazarolt és eladósodott.

Igazi változás jelei csak a Szovjetunióban leját-szódó gorbacsovi „peresztrojka” és „glasznosztj”, s a sztálinizmus felszámolására irányuló követ-kezetes támadás kibontakozásával jelentkeztek. Ugyanakkorra, amikor a roppant súlyossá vált

gazdasági helyzet is követelni kezdte a politika kínálta szelepek kényszerű gyarapítását.

Sok minden változott, de Kádár még itt van: Nem tűnt még el a megszelídített, de sztálini metodikájú rendszere sem, bár bomladozik. Egykori hívei is új jelszavakat kezdenek hangoztatni, noha persze féltik a helyüket, félnek a változástól, s ha tudnak, tesznek is ellene.

Nem szabad Kádárt lebecsülni. Noha már nem főtitkár és nem tagja a Politikai Bizottságnak, Kádár nagy bajkeverő. Vannak lekötelezettjei, nem kevesen pozícióban, és vannak megtévesztett hívei, mentegetői még mindig. Nekik mondom: Kádárban hinni életveszélyes. 1956 novemberében írásban garantálta a szabad és sértetlen hazatérést otthonainkba valamennyiünknek, akik ott voltunk a jugoszláv követségen – és Romániába hurcoltak minket. Törbe csaltak. Több mint két év múlva, 1958 decemberében jöhettek vissza Édesanyámmal, hogy csak a magunk példáját mondjam. Nagyon veszélyesek lehettünk, hogy Apám és társai kivégzése, néhai férjem, Jánosi Ferenc és küzdőtársai bebörtönzése után még ennyi ideig Calimanestiben egy vadászházban kellett bennünket, asszonyokat tartani, román fegyveresek és vérebeik őrizetében.

De hadd mondjak el egy történetet Kádárról és Apámról:

1954-ben meglátogatta Kádár Apámat, hogy hálálkodjon azért, amit a kiszabadításáért tett.

Kádár tudta, hogy Apám mint akkori miniszterelnök minden eszközzel sürgette a bebörtönzöttek, az internáltak, a kitelepítettek hazaen-

gedését, rehabilitálását és kártalanítását. Rákossista ellenfelei viszont késleltették, ahol csak tudták, ezt a folyamatot.

Apám ezekkel a szavakkal hárította el Kádár köszönetét: „Ugyan, János! Te talán másként tettel volna a helyemben?”

Kádár másként tett. Elárulta, politikából halálra íteltette Apámat, s – ha igaz a költő Faludy leírása és nemcsak látomás – a kivégzését is végignézte.

Kádár még életben hagyott áldozatai közül is sokakat megtévesztett. De megtévesztette Dubcekét és nyugati vezető politikusokat is. Ma már azonban még azoknak a híveinek is végső távozásra kellene kényszeríteniük őt, akiknek 1956 messze van, mert a világon is alig voltak. Azoknak, akiknek kihagy, vagy félrehord az emlékezete, mint Grósz Károlyé amerikai útja során, ahol egészen képtelen vádakkal próbálta meg sikertelenül Apám emlékét befeketíteni. Az olasz kommunista párt fiatal vezetői adják a példát: akik egyértelműen kiálltak '56 történelmi nagysága mellett. Ők tudják, hogy 1956 és Apám tevékenysége azokhoz az erkölcsi alapokhoz tartozik, amivel egy baloldali mozgalom tekintélye és bázisa még egyáltalán megmenthető abból a kompromittált állapotból, amibe a sztálinista diktatúrák léte taszította.

1956 elesett, meggyilkolt és kivégzett hősei ugyanúgy jeltelen tömegsírokban fekszenek ma is, mint eddig. A hatalom urai számára ez politikai és nem kegyeleti kérdés. Hiába állítják az ellenkezőjét, ígéreteiket nem követik a tettek.

Világosan látszik a szándék: húzni az időt, amíg csak lehet. Ám tegyék. Meddő dolog ez. A 301-es parcella ma már ugyanúgy kitörölhetetlen történelmi emlék, mint a Kommunárok fala a párizsi Pere Lachaise-ben, abban a temetőben, ahol már áll a mi '56-os mártírjaink idén felavatott, sokaktól látogatott emlékműve.

Szeretném, ha ismernék a családom ez ügyben elfoglalt álláspontját, amit írásban kapott meg tőlem 1988. augusztus 23-án a Történelmi Igazságtétel Bizottsága aznapi teljes ülése. Levélben többek között a következőket írtam:

„Apám földi maradványainak kiadását, ahogy eddig sem kértem, a továbbiakban sem kérem, amíg '56 és az Ő emlékét, valamennyi harcostársával egyetemben, a hivatalos magyar állam nem illeti nemzeti tisztelettel és kegyelettel. Engem ma már nem bánt az a tragikus kép, amit a 301-es parcella látványa nyújt, mert itt a valóság a kendőzetlen arcát mutatja, így van ez 30 esztendeje. Ez a történelmi igazság tanúbizonysága az elmúlt évtizedek hatalmi és politikai erkölcséről. Mementó. Az én szememben a 301-es parcella ma már kegyhely, amit megszenteltek azok, akik ott nyugszanak.”

Eddig a levélrész.

Nincs kétségem abban, hogy létrehozzuk Magyarországon is a megemlékezés méltó jelképeit. Még fontosabbnak tartom azonban a tisztelet folyamatos kifejeződését, aminek nem lehet sem formai, sem anyagi, sem politikai akadálya.

Kérem, hogy minden hazalátogató magyar, minden hozzánk látogató szabadságszerető em-

ber – legyen bármelyik nemzet fia vagy lánya – vigyen egy szál virágot a budapesti Új köztemető 301-es parcellájára! Tegye ezt azzal az érzéssel, mint János vitéz, aki rózsáját az élet vizébe dobja – mert a magyar tündérország bajnokai nyugszanak ott. Az ő tetteikből, hagyatékukból, tiszta szándékaik megvalósulásából sarjadhat egyedül a magyar feltámadás!

Egy szál virágot a 301-es parcellára mindenkitől! Egy szál virágot a nemzet sírjára! Csak egy szál virágot! Fogadjuk meg ezt!

Kedves Barátaim!

Vajon a világ hány pontján gyűltek ma össze emlékező magyarok? Hány helyen égnek az ünnep pásztortüzei? Hány helyen dalol a levett szabadságharcok után fejét újra büszkén fel-emelő nép, a magyar – sírva, vigadva?

Mi mással fejezhetném be beszédemet, mint a Kossuth-nóta két végső sorával?

Nagyon szerette Apám ezt a dalt. Most is halom a hangját, ahogy éneкли:

„Éljen a magyar szabadság!

Éljen a haza!”

(Irodalmi Újság, Párizs, 1989. 1. szám)

(Eredeti cím: A magyar feltámadás csak '56 hagyatékából sarjadhat. Nagy Imre lányának beszéde a Hannoveri Magyar Egyesület 1988. október 23-i ünnepségén.

Megjelent az Írások nehéz időkből – Válogatás a MÚOSZ örökös tagjainak cikkeiből címmel 1999-ben megjelent kötetben – a szerk.)

Vesziné Nagy Erzsébet

Kegyetlen emlék

A *Honlelél* újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit **Nagy Imre** magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Nagy Imre írásának címe: *Erkölc és etika*. Az írás úgy kezdődik, hogy a „klikk-vezetés”: Nagy vajon mire gondol? Én Rákosit, Gerőt és Farkast értem a gondolat alatt. A gondom az, hogy ezek egyike sem magyar, hanem Moszkvából visszatért zsidó kommunista. Ezt Nagy Imre is tudja, de nem írhatja le. A következő mondatban Nagy elkülöníti a pártot és a kommunistákat. Számomra ez nagyon érdekes, mert azt sugallja, hogy Nagy a pártot nem tartja kommunistának, és a kommunistákat nem azonosítja a párttal. És Nagynak igaza van. Mert 1955 decemberében, aki csak tehette, eltávolodott a gyilkosoktól. Ez az eltávolodás tette lehetővé, hogy a kommunista párt tagságának önálló gondolkodásra képes része eljutott odáig, hogy a Magyarországon kialakult, pontosabban tudatosan kialakított politikai helyzet a legkisebb mértékben sem szolgálja a magyar társadalom fejlődését. A kommunista eszmevilágon kívül maradt embereknek mindig is az volt a véleménye, hogy Magyarországon a politikai hatalmat – magukat kommunistának álcázott – közönséges gyilkosok és rablók gyakorolják. A gáztetteikhez pedig az általuk szer-

vezett fegyveres erő és a Vörös Hadsereg biztosította a feltételeket. De az a tény, hogy Nagy Imre eljutott gondolkodásával ehhez a gondolat-felismeréshez, azt jelenti, hogy Nagyot sohasem fertőzte meg a kommunista mótely olyan mértékig, hogy a józan gondolkodását elvesztette volna. Ezzel a józan gondolkodással más alkalommal is találkozunk, például 1927-ben, amikor Nagy Imre családjával együtt elhagyja Magyarországot és Bécsbe érkezik. A Bécsben székelő kommunista helytartók vallatóra fogják – ez ma is működik. Nagy Imre kijelenti, hogy ő nem hajlandó a Komintern előtt haptákba állni. Lesz is baja Nagy Imrének emiatt a szó miatt! A zsidó származású kommunisták ezt a kijelentést soha meg nem bocsátják neki. Amikor 1930-ban Moszkvába érkezik Kun Béla (aki ekkor a magyarnak nevezett kommunisták moszkvai vezetője), felelősségre is vonja Nagyot ezért a kijelentéséért. Bizony, ha Nagy nem elég eszes, Kun megölette volna, úgy, mint a többi elvtársát.

A Nagy Imre által leírt nemzeti értékeink egy Rákosi, Gerő-féle kommunista számára ismeretlen fogalmak. Mert a környezet, ahol felnőnek, nem nemzeti, hanem éppen nemzetellenes. Ezért válik könnyen kommunistává ez a népcsoport, és ha támogatást kap, nemzetirtóvá. Egy kimagasló kommunista gondolkodó 1956-ban a Magyar Forradalom kirobbanásának egyik okának éppen a nemzet meggyalázását tartja. Ma már, 2007-ben mi is látjuk, hogy hova vezet a naponta megismételt nem-

zetgyalázás: erkölcsi romlásba. Ahol a természetes életvitelhez szükséges nemzeti értékek ismeretlenné válnak a felnövekvő nemzedékek számára, ott az ember elaljasodása következik, ahol az egyik ember nem segíti a másikat, hanem irigységből emel elválasztó falakat ember és ember közé. Ezért vált embertelenné a kommunista eszme. Nagy Imre ebből az embertelenségből szabadítja ki magát, amikor az 1955-ös gondolatait leírja. A Nagy Imre által leírtakat szó szerint kellene tudományosan vizsgálni, mert Nagy Imre tudatosan olyan szavakat használ írásában, amely szavak ismeretlenek a kommunistáknak álcázott vezetők előtt, és ha ismerik is a szavakat, nem ismerik a szavak jelentését, és a jelentésükben meglévő erőt.

Például mit jelenthet egy Rákosinak vagy Gyurcsánynak az a szó, hogy humanizmus? Nyugodtan leírhatom, hogy semmit! Mert a gyakorlati életben még csak jelét sem adta egyik sem, hogy ismeri ennek a szónak a jelentését. Pedig ebben a szóban rejlik a világ jövője. Az már bebizonyosodott, hogy sem a rablás, sem a gyilkolás, de még a háborúk sem vezetnek sehova. Ezért az embernek fel kell ismerni, és az embernek kell visszatérni a természetünkben meglévő szeretethez, és a humanizmust kell megnövelni a fegyverkezés helyett. Óh Istenem, hova vezetett Nagy Imre! A szeretet fogalmához. És milyen jó érzés, hogy én Nagy Imre tisztelője voltam már az írás ismerete előtt, a kivégzése óta. Mert én magam is sokszor meg voltam kísértve, hogy áruljam el a mi

forradalmunkat. Nagy Imre is megmenthette volna néhány, ellenségeinknek tetsző szóval az életét, de ő ebben a küzdelemben a saját életénél fontosabbnak tartotta a magyar nemzet jövőjét. Így válnak szentté, politikai értelemben, a meggyilkolt magyar miniszterelnökök, **gróf Batthyány Lajos, gróf Tisza István, gróf Teleki Pál, Bárdossy László, Nagy Imre.** Nincs a világon még egy olyan nép, amely ilyen tiszta embereket vesztett volna el, az életben maradásáért vívott küzdelemben.

Magyar Ifjúság, van kit követned! Merd vállalni ezeknek az újkori magyar szenteknek a megismerését, és ha megismered az életüket, gondolkodásukat, magyar tartásukat, te magad is nemesebbé válsz, és könnyebben szembeszállsz a magyar nemzet ellen irányuló erőkkel. De amíg a magyarellenes erők maszlagán élsz, sohasem juthatsz el a Nagy Imre-féle nemzetföltő gondolkodásig. Merj elszakadni a maszlagtól, és értelmedet, tehetségedet, erődöt, összes képességedet rendeld a magyar ügy szolgálatába! Így válik életed minden nap szebbé, tartalmasabbá, értékesebbé, azaz élhetőbbé, emberibbé, boldogabbá.

A megtestesült igazságtalanság

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

*A magyarok mártír miniszterelnökének, néhai
Nagy Imre úrnak*

Általam mindig tisztelt **Nagy Imre!**

Bocsássa meg nekem, hogy 1956-ig nem ismertem Önt! A kommunisták iránt mindig kevés volt bennem az érdeklődés, mert akiket én személyesen ismertem, olyan életet éltek, amelytől én inkább elfordultam, mintsem hogy közéjük álltam volna.

Tisztelt Miniszterelnök Úr! Én Önt mindig kommunistának tartottam, de 2007. október 11-én kezembe került az 1955 decemberében írt *Erkölc és etika* című írása, amelyet tudom, hogy nem nekem írt, hanem azoknak a kommunista vezetőknek, akiket Ön személyesen ismert, és tudta róluk, hogy a legnagyobb híján vannak az erkölcsnek. Pontosabban az a népcsoport, melyből ezek a vezetők jönnek, a magyar nép erkölcsétől idegen, erkölcs nélküli népcsoport, de hogy a hatalmat a magyaroktól elvehessék, szívesen használták fel a Vörös Hadsereget, vagy bármilyen más eszközt a magyarság ellen, nemcsak 1945 után, de 1945 előtt is. A magyarság soha nem ment

az ő népközösségükbe rendetlenséget „csinálni”, ők jöttek a magyarok közé sunyin, rossz szándékkal, és követtek el – és követnek el ma is – a magyarsággal szemben megbocsáthatatlan bűnöket, mint pl. a mostanság divatos törvény, amit emlegetnek: a „gyűlölet-törvényre” gondolok. Már a gondolat is, melyből ez az ostobaság táplálkozik, gyűlöletet kell, hogy ébresszen minden tisztességes emberben. Mert a hatalomra kitenyésztett egyedek valójában valahol az agyuk legmélyén érzik és tudják, hogy bizony ők képesség-hiány miatt alkalmatlanok a magyar társadalom vezetésére. *Az erkölcsi érték hiánya bárkit alkalmatlanná tesz a közösség vezetésére.* Lehet, hogy a saját népcsoportjukon belül jó vezetők lennének, mert ott ez az érték ismeretlen. Úgy gondolom, hogy Ön is ebből a felismerésből indult el gyönyörű, a magyarságot féltő írását megírni. Nagyon köszönöm, hogy Ön volt olyan bátor, hogy merte figyelmeztetni a magyar nép hóhérait arra, hogy *a magyar nép megértő szeretete nélkül annak vezetője senki nem lehet.* Megköszönöm, hogy ezzel az írásával engedett nekem, magyar embertársának, a lelke mélyére bepillantanom, és ott felismernem az örök törvényt, mely minden nemzet megmaradásának talpköve kell, hogy legyen: *a tiszta erkölcs.* Írom ezt akkor, amikor körülöttem, szerte a világon, erkölcs nélküli gyilkosok félemlítik meg az egész emberiséget, de *a fegyverek felett álló erkölcsi tisztaság kell, hogy győzzön minden mocsok felett.*

Nagy Imre és vádlott-társai titkos pere 1958. február 5-én kezdődött. Június 15-én Nagy Imrét, Maléter Pált, Gimes Miklóst halálra ítélték. Kopácsi Sándort életfogytiglani, Donáth Ferencet 12, Jánosi Ferencet 8, Tildy Zoltánt 6, Vásárhelyi Miklóst 5 évi börtönbüntetésre ítélték.

A halálos ítéleteket másnap, június 16-án hajnalban végrehajtották. A holttesteket először a börtön udvarán temették el. Június 17-én Apró Antal jelentette be az Országgyűlésben, hogy: „Tegnap Nagy Imrét, az ellenforradalom vezetőjét kivégezték.” 1961. február 24-én a kivégzettek földi maradványait a legnagyobb titokban, hamis neveken átszállították az Új Köztemető 301-es parcellájába.

Az utókor kötelessége

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Nemzetközi kommunista gyalázat Magyarország ellen 1956-ban

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kedves Nagy Imre Bácsi!

Az 1955-ben írt tanulmánya folytán keresem az összefüggéseket az Ön élete, a kommunista téveszme és a nemzetközi összeesküvők között. Írása engem arról győzött meg, hogy Ön egy magyar hazafi, még akkor is, ha életének nehéz napjaiban (szovjet fogolytábor) belépett a bolsevik pártba. Ezt követően, mivel képességeit a magyarellenes erők felismerték, úgy irányították, ahogy az érdekeik megkívánták. Azt, hogy Ön ezt mikor és mennyire érezte, nem tudom. De azt látom, hogy amikor politikailag nehéz helyzetbe kerül és a legnagyobb szüksége lenne segítségre úgy Magyarországnak, mint személy szerint Önnek, akkor azok, akiknek kötelező lenne segíteni, a hazai erők teljesen magára hagyják, a nemzetközi erők pedig elvesztésére szervezkednek, megvádolva Önt olyan bűnökkel, amelyeket ők követtek el.

1956-ban, amikor Magyarországon a politikai elégedetlenség a tetőpontra hágott, Ön

nem akart bekapcsolódni a változást követelő folyamatba. Megítélésem szerint ezt nem gyávaságból tette, hanem azért, mert ismerte azokat az erőket, amelyekkel a magyar ifjúság szembemenetelt. De amikor elérkezett a kritikus pillanat, és tovább már nem bírt parancsolni lelkiismeretének, elindult, hogy mentse, ami menthető. Akiknek segíteni kellett volna, azok mind Moszkvába rohantak, és ott Ön ellen, és magyar Hazánk ellen susogtak, besúgtak és rossz szándékkal ártottak. Amikor aztán a magyarelles erőkre érdeke azt kívánta, hogy Önt törbe csalják, segítettek abban, hogy ebből a törből már ne legyen többé szabadulása. Most, hogy a törbecsalás folyamatát vizsgálom, azt látom, hogy az Ön személyére bizonyos erők már a forradalom előtt is számítottak, ezért jártak a lakására a szovjet vezetők. De amikor kiderült, hogy a magyar miniszterelnöknek kellett volna segíteni, akkor mind cserbenhagyták. Nem tudom, hogy akkor látta, tudta-e, hogy nemzetközi összefogással törték az Ön életére. A bűnbanda első helyezettje Hruscsov és a többi szovjet vezető. A második helyre Kádár és a többi magyargyilkos kerül. A harmadik hely a román kommunistáké, a negyedik hely Titóé. Hruscsov és Titó már 1956. szeptember 19. és 26. között tárgyalt Magyarországról, és személy szerint Önről, de ezt titokban tartották. Az 1956. november másodikáról harmadikára virradó éjszaka ez a két jómadár eldöntötte, hogy Önt becsalják a jugoszláv követségre. 1956. november 4-én

hajnalban a jugoszláv nagykövet bevitte Önt a követségre, ezzel ki lett iktatva a magyar hatalomból. Azt mondták, hogy Ön idegen felségterületen tartózkodik, és azért nem tud Önnel Kádár tárgyalni. Ugyanez a társaság, Kádárral az élen tőlünk azt kérte, hogy beszéljük rá a miniszterelnökségről való lemondásra. Mit látnak? Azt, hogy amíg arról tárgyalunk, hogy Nagy Imre vegye át a kormány vezetését, akkor akadály, hogy idegen követségen van, de ha a lemondó nyilatkozatot írja, akkor nem számít, hogy hol van.

Amikor Hruscsov és Titó tárgyal Nagy Imréről, felmerül, hogy a szovjetek Nagy Imrét Romániába akarják deportálni. De Titó ekkor még ragaszkodik ahhoz, hogy Nagy Imre Jugoszláviába legyen deportálva. Nagy Imre nem akarja elhagyni Magyarországot!

1956. november 9-én Gromikó szovjet külügyminiszter-helyettes utasítja Andropovot, a magyarországi szovjet nagykövetet, hogy tárgyaljon Nagy Imre sorsáról. Ezen a tárgyaláson azt mondja Kádár, hogy Nagy Imre nem mehet Jugoszláviába, mert ő, mármint Kádár, nem engedheti meg, hogy Magyarországnak két kormánya legyen: egy Jugoszláviában, egy pedig Magyarországon. Eszébe sem jut a két tárgyalgatónak, hogy Kádár hazaárulás folytán tekinti magát kormánynak, de Nagy Imrét mi magyar munkások is követeltük a miniszterelnökségbe október 23-án, a tüntetésen. Azt is elfelejti ez a két jómadár, hogy október 23-ról 24-re virradóra a kommunista párt központi

vezetősége választotta Nagy Imrét miniszterelnöknek. Ennek a központi vezetőségnek Kádár János is tagja volt, és a szavazáskor Nagy Imrére szavazott. Nagy Imre Kádár János szavazatával megerősítve lett Magyarország miniszterelnöke. Kádár érzi a gyalázatot, amit Nagy Imrével szemben elkövetett, mert folyton azt kéri, hogy mondjon le. Kádár emberi hitványságát csak megerősíti az, amit – az őt a Rákosi börtönéből kiszabadító – Nagy Imrével szemben elkövet. Nagy Imre ismeri őket és tudja, hogy akkor is megölik, ha lemond a miniszterelnökségről, ezért inkább magyar miniszterelnökként vállalja a mártírhalált.

Hazug emlékmű

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Kádár János szerepe Nagy Imre magyar miniszterelnök meggyilkolásában

Nagy Imre első miniszterelnöksége idején (1953) Kádár János Rákosi Mátyás börtönében van. Nagy Imre az amnesztiát ki akarja terjeszteni Kádárra is, de a Rákosihoz közelálló kommunista vezetők mindent elkövetnek, hogy Kádár börtönben maradjon. A Rákosit elutasító kommunisták pedig segítik Nagy Imre akaratát, Kádár János mégis csak 1955 nyarán szabadul a kommunisták börtönéből. A Nagy Imre köré csoportosuló kommunisták (50-60 fő) arra gondoltak, hogy Kádár társul az őt a börtönből kiszabadítókhoz. Kádár János látványosan ezt is teszi, de 1956 nyarán, amikor számos kommunista megjelenik Nagy Imre 60. születésnapján, Kádár elmarad a megemlékezésről. Senki nem tudja ennek okát, pedig nagyon egyszerű. Ebben az időben a szovjet vezetők gyakran járnak Nagy Imrénél. Valószínű, hogy a szovjet vezetők Kádárt is felkeresik. Nincs rá más bizonyítékom, csak az, hogy Kádár János tagja lett 1956. szeptember végén

a Kínába utazó párt-küldöttségnek, és 1956. október másodikán, amikor ez a küldöttség hazafelé jön Kínából, Moszkvában megállítják őket, és a szovjet vezetők Kádárral külön, hosszan tárgyalnak. Hruscsov ekkor érkezik vissza Moszkvába Titótól, akivel 1956. szeptember 19. óta tárgyalt, egy hétig Belgrádban, és egy hétig Jaltában. Ezekről a tárgyalásokról érkezett Hruscsov, de a jaltai tárgyalásokba bevonták **Gerő Ernőt**, az akkori kommunista párt első titkárát is. Ekkor utasította Hruscsov Gerőt, hogy egy kommunista párt-küldöttség hamarosan utazzon Belgrádba. A hűséges kopók el is utaztak 1956. október 13-án Belgrádba, és Budapestre utaztak vissza október 23-án. Ennek a küldöttségnek is tagja Kádár János.

Nagy Imre ezekben a napokban badacsonyi barátainál van szüretelni. Nagy Imre szoros kapcsolatban van híveivel, de amikor október 20-án a szegedi egyetemisták követelni kezdik, hogy Nagy Imre térjen vissza a politikai vezetésbe, elhárítja a kérést azzal, hogy még csak néhány napja (1956. október 13-án) vették vissza a kommunista pártba. De a szegedi egyetemisták után Nagy Imre neve egyre gyakrabban jelenik meg az ifjúság követeléseinek között, szerte az országban. Nagy Imre vonakodik, és mindenre hivatkozik, hogy miért nem akar bekapcsolódni a politikai változásokat ígérő folyamatokba. Nagy Imre a lelke mélyén egyetért az ifjúsággal, bizonyíték erre az 1955. év végén írott *intelve* a kommunista vezetőkhez. Nagy Imre emlékszik arra a sok megalázásra, amit az

elvtársak követték el vele, mely megalázás addig fajult, hogy Nagy Imrét Sztálin – a besúgások alapján – Szibériába száműzi, ahonnan Sztálin felesége szökteti vissza Moszkvába. Nagy Imre ugyanis ebben az időben Sztálin feleségének a munkatársa. Nagy Imre tudja, hogy ezek az emberek nem változtak, mert a rendszer olyan, hogy az ember elaljasodására van alapozva.

Nagy Imre vergődik a saját lelkiismerete és a politikai lehetőségek között.

Bekövetkezik 1956. október 23-a. Jön a régi jó barát, **Vásárhelyi Miklós**, és kéri, hogy menjen vele a Parlamentbe, mert a Kossuth Lajos téren 400 ezer ember akarja hallani, hogy Nagy Imre most mit ajánl: hogyan tovább? Nagy Imre 1956. október 23-án, 20.00 óra körül érkezik a magyar Parlamentbe. A besúgók gépezete megindul és jelentik, hogy Nagy Imre megmozdult. A jelentés megy Moszkvába Hruscsovnak, de külön jelentés megy az 1956. július 20-a óta Moszkvában tartózkodó Rákosinak is. (Rákosit Gerő deportáltatta Moszkvába.)

Hruscsovék ekkor még helyeslik, hogy Nagy Imre megjelent a színen. Rákosi viszont azonnal munkához lát, mert ő Nagy Imrét 1955-ben azért állíttatja félre, és zárattatja ki a kommunista pártból, mert Nagy Imre már akkor azokat a gondolatokat vetette fel, amit most a forradalom követel. Rákosi a hozzá közel álló szovjet vezetőket ostromolja az ő „bölcös” politikai meglátásaival. Rákosi Nagy Imrét soha nem fogadta el elvtársának, de különös gyűlöletet táplált iránta 1953. óta, amikor a szov-

jet vezetők az ő helyére Nagy Imrét állították. Ekkor mondta Rákosinak az egyik szovjet vezető: „idefigyeljen Rákosi, mi tudjuk, hogy Magyarországnak már sokféle vezetője volt, de még sohasem volt zsidó királya!” Rákosi gyűlölete most kivirágzott Nagy Imrével szemben. A besúgók jelentései más irányokba is futottak. Titóhoz Belgrádba, Togliattihoz Rómába, és a Világközpontba, Londonba, ahonnan az egészet irányították.

Hruscsovot Togliatti kapcsolta a Világközpontba. Ezzel álcázták a Londonból vezérelt szovjet vezetés irányítását. Tito boldogan látta az ő külön-utas politikájának megjelenését az 1956-os Magyar Forradalomban.

Nagy Imre szobra Budapesten, Varga Tamás szobrászművész alkotása

Gyászír

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit **Nagy Imre** magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kedves Imre Bácsi!

Szomorú hírral kell írásomat kezdeni. Meghalt **Nagy Erzsébet**, a kommunisták által meggyilkolt mártír magyar miniszterelnök egyetlen gyermeke, akit a kommunisták nevéért büntettek, és azért, mert a sors úgy hozta, hogy ő lett Nagy Imre leánya.

Nagy Erzsébet életén keresztül láthatjuk a kommunista embertelenséget. Amikor a megtébolyult hatalom még a gyermekektől is félt, és félelmében a legnagyobb gyalázatot követi el: gyermekeket deportál (1956. november 23-án), sőt terhes édesanyát, aki a románok között szüli meg gyermekét, s alig tudja életben tartani a rossz körülmények miatt. A kommunistáknak – ha emberek –, el kellene gondolkodniuk: vajon mit vétett az ő idióta eszméjüknek egy újszülött csecsemő?

Nagy Erzsébet ebben a többszintű kommunista gyalázatban nemcsak édesapját vesztette el, hanem férjét, **Jánosi Ferencet** is. Nagy Erzsébet édesanyjával együtt szenvedte el a kommunista

románok „vendégszeretetét.” Erzsébet egy beszédében azt mondta, hogy „utoljára édesapámat azon a repülőtéren láttam, ahonnan a KGB-sek hurcoltak el bennünket 1956. november 23-án”. A Központi Munkástanács ezen a napon országos, 48 órás általános sztrájkot hirdetett, tiltakozásul Nagy Imrék elrablása ellen. Ebben az időben én voltam, és ma is én vagyok a Nagybudapesti Központi Munkástanács elnöke.

Nagy Imrét 1958. június 16-án végezték ki az „elvtársai”, de a családja csak az 1958-as év végén jöhetett haza a deportálásból. Nagy Imrék elrablása előtt, 1956. november 17-én Kádár Titóval aláírt egy kormányközi nyilatkozatot, miszerint a jugoszláv követségről mindenki, bántódás nélkül, hazamehet saját otthonába.

Amikor 1956. november 22-én, az esti órákban elindultak Nagyék a követségről, a kapuban **Münnich Ferenc** által biztosított busz várta őket, amelynek szovjet személyzete volt. Nagyék először arra gondoltak, hogy a busz mindenkit elvisz az otthonához, ezért nyugodtan beszálltak, de amikor észrevették, hogy a buszvezető szovjet katona, Nagy Imre visszalépett a buszból. A jugoszláv nagykövethöz fordult, tiltakozva az eljárás miatt. A nagykövet Nagy Imrének azt válaszolta, hogy amennyiben nem bízik az elszállításban, úgy maradjon a követségen. De ekkor már családja és ötven elvtársa fent ült a buszon, Nagy Imrének tehát erkölcsi kötelessége volt velük menni. Velük is ment, és ez lett a végzete, mert ha a jugoszláv követségen marad, Tito talán megmentette volna az életét.

Magyarellenes kegyetlenség

A Honlelél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kedves Nagy Imre Bácsi!

Nagyon gyorsan közeledik **Nagy Imre** magyar miniszterelnök kivégzésének 50. évfordulója. Ez a visszaemlékezés arra kötelez, hogy a világot figyelmeztessem arra a mérhetetlen gyalázatra, amit az Európa közepén élő 1100 éves magyar néppel szemben elkövetett.

Történelmi tény, hogy negyven év alatt négy magyar miniszterelnököt öltek meg a magyarság ellenségei. Az ok mind a négy esetben ugyanaz: *nemzeti politikát* akartak folytatni, a magyarság jövője érdekében.

A tragédia kezdete 1918. október 31., gróf **Tisza István** meggyilkolása. A gyilkosságot a szabadkőműves gróf **Károlyi Mihály** szervezi és vezényli a budapesti Astoria szállodából. A gyilkosság oka, hogy Tisza felismerte a magyarság igazi ellenségeit és ezeket nyilvánosan meg is nevezte. A második ok, hogy nem akarta Magyarországot háborúba vinni 1914-ben, de a nemzetközi nagytőke háborút akar. Őket nem érdekli, hogy egy háborúnak milyen következményei vannak. Nekik a háború azért fontos, mert számukra a legnagyobb profitot hozza.

A tragédia második áldozata gróf **Teleki Pál**, 1941. április 3-án. Az ok ugyanaz, mint az első áldozat esetében: felismerés és háborúellenesség.

A harmadik áldozat **dr. Bárdossy László** jogász. Az ő meggyilkolása 1946. január 10-én igazolja, hogy Tisza és Teleki felismerése helyes és igaz volt: a magyarság legnagyobb ellensége a zsidóság. Mert 1946-ban a gyilkosságot nyilvánosan már ők követik el, tobzódó kegyetlenséggel.

Elérkeztünk a negyedik áldozathoz: **Nagy Imre** kivégzése napjához –1958. június 16.

A történelem azzal szembesíti a magyarságot, hogyha egy magyar történelmi személyiség ideig-óráig együtt is működik a nemzetközi zsidósággal, és ezzel az együttműködéssel a zsidó vezetők is meg vannak elégedve, ha a zsidó érdekek úgy kívánja, adott pillanatban az együttműködő miniszterelnököt is meg kell gyilkolni. Ezzel a láthatatlan magyarelles erővel szemben a magyarságnak nincs eszköze, mellyel a magyarság érdekeit szolgáló miniszterelnökeit meg tudná védeni. De minden gondolkodásra képes magyarnak az a kötelessége, hogy ennek a gyilkos gyakorlatnak vessen véget, és a magyarországi politikai hatalomból szorítsa ki a magyarok gyilkosait.

Ebben a rövid írásban csak a négy magyar miniszterelnököt említettem meg, de meg kellene említeni azokat az ezreket is, akiket a magyarságuk miatt gyilkoltak meg az elmúlt negyven év alatt.

Legyen áldott az ártatlanul meggyilkolt magyarok emléke!

gróf Tisza István